

[Udenrigsministeren]

skal derfor, og også fordi vi jo nu skal til at diskutere alle disse spørgsmål nærmere i et udvalgsarbejde, prøve at gøre mine betragtninger korte. Jeg vil koncentrere mig om selve ordlyden af beslutningsforslaget og i denne omgang gå hurtigt hen over bemærkningerne.

Når jeg siger, at regeringen ikke har nogen helt negative bemærkninger, vil jeg gerne have det opfattet venligt, idet jeg dog samtidig må have lov at føje til, at det jo nogle gange også er svært at være modstander af fred og afspænding. Her ville jeg måske have foretrukket en anden og mere neutral titel, som f.eks. »dansk sikkerheds- og nedrustningspolitik«. Så kunne vi måske også have undgået at forenkle problemkredsene for meget. Men lad det nu være; titlen er mindre væsentlig. Indholdet er det afgørende, og her kan regeringen ikke blot dele mange af de fremsatte synspunkter, vi har faktisk også særdeles aktivt og vedholdende arbejdet for mange af dem.

Det gælder, for nu at starte bagfra i listen i forslaget, spørgsmål om et forbud mod de kemiske våben, hvor jeg gerne havde set, at man havde indføjet ordet »globalt«. For det er jo et problem, der ikke lader sig løse på regional basis.

Det gælder også spørgsmålet om opretholdelse af ABM-traktaten og bestræbelserne på at hindre en militarisering af det ydre rum. Det gælder atomprøvesprængningerne og støtte til en START-aftale. Ja, det er også en given ting.

På alle disse punkter er der ingen uoverensstemmelser imellem os, og det drejer sig i alle tilfælde om spørgsmål, som er aktuelle nu, og som regeringen alle arbejder med.

Med hensyn til den næste gruppe af emner på listen: atomvåbenfrie zoner i Europa, vil ingen vel fortænke regeringen i at lægge særlig vægt på den europæiske sammenhæng, som en nordisk kernevåbenfri zone jo må ses i. Sikkerhed, eller for den sags skyld tillidskabelse, for nogle, men ikke for andre i en så lille del af verden som Europa, det er nu engang en tanke, som i hvert tilfælde hos alle udenforstående vil være meget svær at vinde forståelse for. Jeg tror i øvrigt, at dette synspunkt deles af Socialdemokratiet, når det i bemærkningerne til forslaget bl.a. anføres, at en zone bør garanteres af de atomvåbenmagter, der har stationeret atomvåben i Europa, og at den bør tiltrædes af NATO og Warszawapagten. Derfor, men også af man-

ge andre grunde, er den større europæiske sammenhæng så helt central.

Når det gælder begrænsningerne i de konventionelle våben, kan regeringen tilslutte sig det som højeste prioritet i Europa, og vi arbejder aktivt inden for dette felt allerede i de internationale alliancedrøftelser.

Hvad angår de taktiske atomvåben, som nævnes i samme afsnit, er regeringen også enig i, at det er nødvendigt at tage dem op til behandling.

Men det er samtidig regeringens opfattelse, at det er meget vigtigt at gøre sine prioriteter klart. Med den konventionelle ubalance mellem Øst og Vest, som findes i Europa, og med det enorme ressourceforbrug, der medgår til opretholdelsen af de store konventionelle styrker, er det jo her, det for et europæisk land som Danmark er særlig væsentligt at sætte kræfterne ind.

Det fører mig til det første generelle spørgsmål i beslutningsforslaget: mindskelsen af afhængigheden af atomvåben, hvor de samme betragtninger gælder, men hvor jeg naturligvis gerne på regeringens vegne vil tilkendegive, at vi deler dette overordnede formål.

Strategidiskussionen skal jeg ikke ved denne lejlighed komme ind på, men blot minde om, at i det omfang en konventionel nedbygning med fjernelse af skævheder og offensiv evne lykkes, vil vi også se hele afhængigheden af atomvåben blive mindsket.

Fra bemærkningerne til beslutningsforslaget burde jeg nok tage et enkelt punkt specielt frem, nemlig spørgsmålet om nødvendigheden af, at Europa påtager sig en større del af ansvaret for og indflydelsen på egen sikkerheds- og udenrigspolitik, men i et samarbejde med USA og ikke med det formål at gøre Vesteuropa til en slags tredje, selvstændig supermagt. Regeringen er aldeles enig og vil også være indstillet på, at det europæiske politiske samarbejde EPS kan være et af de egnede steder til drøftelse heraf. Dog må jeg for god ordens skyld tilføje, at der jo er en enkelt europæisk relevant gruppering på dette område, som vi ikke er medlem af, men hvis arbejde vi også må følge meget nøje i de kommende år. Det er Den Vesteuropæiske Union.

Skulle jeg komme med et hjertesuk, ville det være, at forfatterne ikke i selve beslutningsforslaget, og jeg tror heller ikke i bemærkningerne,